

Діло

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто почт. шваб. 143.322.
Адреса для телеграм:
— „Діло“, Львів. —
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячна: в краю 4-50 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 7-50 ал., Німеччині 7-50 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей,
Болгарії 7-50 ал., Австрії
7-50 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Роль української культури по рецепті євразійців.

Львів, 14. жовтня 1927.

V.

Приймаючи, як доказану, теорію
Трубецького про духову украї-
нізацію московщини петрівської до-
би, ми робимо з того зовсім інші
висновки від нього. Коли україн-
ська культура допетрівської доби
так легко заціпилася на Москов-
щині, то сталося це не тому, що її
насаджував Петро, але то-
му, що з нею не могла витримати
жодної конкуренції стара московська.
Бож загально відома річ, що до Пе-
тра нищили на Московщині всякий
проєкт культурного поступу і то ни-
щили безпошадно. Про якунебудь
культурну еволюцію там не було
мови. Колиж з'явився який сміль-
чак, що заризиковав новину, то його
карали смертю, а тільки немо-
тно щасливим вдалося спасати
життя втечею на Україну. Вистане
пригадати першого нашого друкаря
Івана Федоровича, чи великого куль-
турного діяча і оборонця правосла-
вних київських. Московщину
сповидала тьма кромішніа і можна
сказати, що тодішні її часи і тодішні лю-
ди говорили як про некультурних
і культурні зовсім неграмотних.
Ось з українською культурою не
було там нікому і не було чим кон-
курувати. Колиж за Петра україн-
ська культура почала заливати Мо-
сковщину, то вона цілковито не пе-
рестала з корінням ні до Москви
ні до Петербурга, але поширювала
туди свої впливи. На Україні вона
далі жила своїм окремим життям.
Щойно пізніше, коли Московщина
почала нищити всякі осередки куль-
турно-творчого життя на Україні
на української культурної еволюції
на деякий час — не припинився,
але — втратив на своїй інтензивно-

ченка, його творчості і його украї-
нської мови.

Спільна ворожа постава росій-
ської культурної верстви і росій-
ського уряду до проявів українсько-
го культурного руху, насильна ру-
сифікація України через шкільниц-
тво і через масове насаджування ро-
сійського елементу по містах Укра-
їни спричинили без сумніву майже
невиннісими відносинами для украї-
нської культури та її розвитку. Та
всез навіть ті драконські заборони
українського слова і та ворожа по-
става всеї державної і громадської
московщини не задомили україн-
ської культурної еволюції. Культур-
ний український рух ріс і розроста-
вся в підполлі, а це доказ, що він
був природною елементарною по-
требою нації, словом родився сти-
хийно.

Нація має свої специфічні, нату-
ральні закони, що кермують її жит-
тям, що діляють на кожний його
прояв підсвідомо і згідно з ними
її формують. Силою тих законів
і силою національних стихійних по-
будів відродилася в XIX. в. україн-
ська культура, прибрала конкретно
здекларовані національні, але нові
зовнішні форми, хоч духово була
продовженням того, що творив Ки-
їв і Україна у XVII. і XVIII. вв. Га-
лицька Україна почала жити націо-
нально-українським життям, почала
відроджуватися теж під впливом
Київа, під впливом Наддніпрянської
України, а не якихсь інших чини-
ків. Українське національно-куль-
турне відродження не є тому вини-
ром ні якоїсь групки „маніякаль-
них“ шовіністів, ні обмежених, ма-
лих, малокультурних провінціалі-
стів, але природним вислідом жит-
тєвих потреб нації, виявом ірраціо-
нальних, інстинктовних побудів, є
наслідком тієї vs valls, що пре-
кожний організм до розвитку, до
боротьби, до здобування собі пра-
ва на власну екзистенцію. Ніяка си-
ла не зломить у нації елементарно-
го життєвого гону, ніякі драконські
укази ні рецепти не спинять при-
родного ходу подій, не викривлять
і не zdeформують ні живого націо-
нального організму ні його духо-
вого обличчя.

Ки. Трубецькой у своїх теоретич-
них міркуваннях доходить до уто-
пічних висновків. Не можна собі ні-
як уявити реалізації його рецепти
на якійсь локальній, провінціаліст-
ній, плеємній та іншій культурі, що всі
випливали і потім знов єдналися
у тому самому місці. Бо кожна з тих
культур мала виходити від „обще-
русской“ і потім знов же до неї при-
належувати, вертати. Джерелом украї-
нської культури є український на-
рід. З нього випливає ріка україн-
ської культури і торує собі з важки-
ми зусиллями русло, яке не веде до
ніякого замкненого озера ні моря,
а пливе паралельно з іншими куль-
турними ріками у просторі віків.
Колиж це єднається з іншими стру-
ями то хіба у річці вселюдської
культури, де пливе паралельно з ін-
шими безмежними просторами не-
відомого майбутнього.

Українська культура, як вплив
життя і потреб нації, мусить жити
і розвиватися разом з нею, мусить
творити всякі і нижчого ніякими
ряду цінності не вajuчися ніякими
конкуренціями, не почувуючи ні
страху ні боязні, бо само життя їх
не знає, а знає тільки боротьбу, бо-
ротьбу за існування. А ця бороть-
ба не обмежується ні до одного ні

до двох поколінь, а ведеться у пер-
спективах вічності. Завоювала вже
раз Україна культурно Московщи-
ну, потім наступило у неї деяке
культурне опіанення, та не виклю-
чені в перспективі віків і нові куль-
турні завоювання таке як не ви-
ключена і смерть. Та ця остання
можлива тільки зі смертю нації. Але
ця у сорокміліонного народу хіба
в найближчій перспективі нічим не
оправдана. Трубецькой хоче накла-
дати каганець чи залізні обручі на
саме життя, на його бурхливі хвилі,
та чи це йому і його євразійським
однодумцям під силу? Він не вірить
у творчі сили українців для цінно-
стей вищого ряду. Алеж він сам пи-
ше, що сутонаціональні цінності
можуть творити „тільки дійсні та-
ланти, що творять не для якихсь по-
літичних цілей, але наслідком і си-
лою ірраціональної внутрішньої тя-
ги“. А ми тільки на такі надіємося
і на них рахуємо, бо вони не є нічим
іншим як виложником, вислідом
іманентних сил цілої нації. Ні Шев-
ченко ні Франко, що творили без
сумніву „наслідком ірраціональної
внутрішньої тяги“, не перестали тво-
рити по українськи задля більшого
числа „цінителей“ чи „консументів“
їх цінностей. Та й не тільки вони!
Ціла велика плеяда творців украї-
нських культурних цінностей твори-
ла їх досі і на далі буде творити з
внутрішньої потреби і силою ірра-
ціональної тяги без огляду на таке
чи інше число цінителей. А власне
кермування у своїй творчості чи-
словом цінителей чи консументів „цін-
ностей“ піддає в сумнів сам талант
творців, що такими мотивами тор-
говельної натури в своїй творчості
кермуються. Зрештою ніні нема
жне безпеки, щоб являлася коли-
небудь недостача цінителей прав-
дивих талантів і дійсних їх цінно-
стей.

З вітриками воює ки. Трубецькой,
коли осуджує і поборює підтриму-
ваний нібито ніні комуністами в
Радянській Україні культурний се-
паратизм. Нічого подібного там не-
ма! Там не тільки не підтримують
ніякого культурного українського
сепаратизму, але навпаки, його за-
взято поборюють. Вистарчить при-
гадати справу Хвильового, Шум-
ського і інших культурних „сепара-
тистів“, щоб набрати зовсім іншо-
го погляду. Комуністи йдуть за те
у культурних справах цілковито
шляхами наміченими Трубецьким.
Для них ідеалом якась абстракція
інтернаціональна культура, локаль-
ною „індивідуалізацією“ якої має бути
між іншим і українська. А що по-
няття інтернаціональної культури
покривається у російських комуні-
стів з російською культурою і всім
її засобами, то це ніякий секрет і

Чи Ви сповнили свій обов'язок і забезпечили свої будинки 1/4 часту в Т-ві „Дністер“?

Ще ні? Зробіть це негайно, бо

31. жовтня ц. р.

кінчиться речинень виповіджень в П.З.У.В.

для Трубецького. Мовою Леніна
була російська, культурою Леніна
була російська, а через те і їх інтер-
національною культурою є теж ро-
сійська. Про те ясно і недвозначно
писали всі головачі комунізму на
Україні, коли поборювали тезу Хви-
льового про культурну орієнтацію
на Європу.

Українізація для комуністів лише
засіб, це та друга сторінка культури
Трубецького, призначена формаль-
но, правда, не для подавання зраз-
ків „общерусской“ культури, а
зразків інтернаціоналізму в росій-
ській поволочи, етнографічному, у-
країнському фундаментові. А це для
нас рівнозначне з подаванням „об-
щерусской“ культури. Цілком недо-
цільно посуджує Трубецькой у ши-
ренні культурного сепаратизму на
Україні галицьку інтелігенцію, бо
вона є там у такій мінімальній скіль-
кості, що ніякого впливу на хід по-
літичних і культурних подій не має.
На сторожі чистої українськ-ї на-
ціональної культури на Україні сто-
ять не комуністи і не спроваджувані
аж з Галичини українська інтеліген-
ція, яку комуністи ненавидять, а
сам український нарід, сам етногра-
фічний фундамент через найвидат-
ніших своїх представників на всіх
ділянках українського життя і в усіх
ділянках української культури. А-
кадемія Наук у Київі, де нема місця
для обмежених, малих людей, а де
працюють учені з великою науко-
вою ерудицією і традицією, україн-
ська Академія Мистецтв, усіякі на-
укові товариства, а попри те чи-
сленні і великі таланти, сини украї-
нських народних мас — ось ці чини-
ки, що двигают українську куль-
туру, стоять на сторожі її чистоти,
її високої якості та направляють її
еволюцію на шляхи творення цінно-
стей найвищої міри, найвищого ря-
ду, цінностей не локального, а за-
гальнолюдського значіння.

Українська культура як продукт
духового життя і творчості 40-мі-
ліонної нації ніколи не стане наги-
натися ні до рецепту євразійства ні
до рецепту інтернаціоналізму, а піде
своїми власними шляхами, обійма-
ючи чимраз ширші горизонти, здій-
маючись на щораз вищі щаблі та
здобуваючи у своєму ході чимраз
більше цінностей, що принесуть
славу нації та збагатять собою в
великій мірі вселюдську, культурну
скарбницю.

В. М.

Перед трибуналом світа.

З приводу процесу Шуліма Шварцбарта.

Процес проти Шуліма Шварцбар-
та, що починається 18. ц. м. перед
паризьким трибуналом, знову став-
ляє перед очі українського грома-
дянства не лише трагічну подію з
травня 1926 р., але і ненормальність
українсько-жидівських відносин в
їх історичному розвитку.

Шулім Шварцбарт, французький
громадянин (натуралізований 1925
р.), з походження російський жид,
у дні 26. травня 1926 р. шістьма ре-

вольверовими стрілами вбив по-
ступно беззбройного Симона Петлю-
ру, б. головного отамана військ і го-
лову Директорії УНР. Шварцбарт,
стрінувши самітнього С. Петлюру,
спершу освідомився про його при-
звище, а одержавши потверджуючу
відповідь, в одну мить вистрілює до
нього. Колиж пок. Петлюра, смер-
тельно поцілений й окровавлений,
стріляв далі до лежачого, частуючи
попалених на землю. Шварцбарт

бого все новими кулями. Показав він, що це пімста на пок. Петлюри за погроми жидів на Україні. Мовляв, він, Шварцбарт, тільки по-святити себе, виконуючи святий акт помсти за тисячі невинних жертв жидівських погромів на Україні.

Зразу впадає в очі, що Шварцбарт виконував свою пімсту в шість літ після революції, коли забулися вже страхоття громадянської війни і коли почали вкладалися відносини та гоїтися рани, завдані нею. Впадає в очі й те, що атентат виконав Шварцбарт не на особі людини, в якій руках зосереджена якась конкретна влада, тільки на особі нещасного політичного емігранта. Зкінці незвичайно характеристичне, що атентат виконано не на території України, де діяв пок. Петлюра, не на території Польщі, де він перебував довгий час, тільки на території Франції, в Парижі, де значайно суди присяжних такі справи пускують плазом.

Годиться теж замітити, що метою кривавого вчинку Шварцбарта було не звернути увагу світа на події на Україні з часів громадянської війни, тільки за всяку ціну позбавити життя б. головного отамана українських військ. І тому Шварцбарт віддав до пок. Петлюри аж шість стрілів.

Зараз після атентату жидівська преса цілого світа вдарила на тріагогу. Шуліма Шварцбарта, особника з визначно злочинною фізіономією, проголошено жидівським національним героєм, мстником за кривди „невинного“ жидівського народу. Одночасно на голову жертви Шварцбартової „мести“ та на весь український визвольний рух посипалися вичувати обвинування у світовій пресі. Чи треба пригадувати всі оргії, які на протязі кількох місяців відбувалися в жидівській і жидо-філійській пресі? Чи треба пригадувати всі ті вигадки, наклепи і фантазії, мережани на підкладі деяких — на жаль — дійсних фактів, які в часах громадянської війни кривавою загою лягли на все українське населення Великої України?

Минуло майже півтора року від кривавої події в Парижі, а отже 18. жовтня перед трибуналом париських присяжних суддів розіграється її епілог. З одного боку стане перед судом Шулім Шварцбарт, як обвинувачений, як герой міжнародного жидівства і як „мстник“ українських жидів. А з другого боку покладатиметься тинь невинної жертви мстивого мейсеевого закону: „око за око, зуб за зуб“, тинь людини, що боролася за добру і велику справу, людини благородної, що намагалася в часах розвалу і гри негуманних пристрастей серед танцю смерті і крові протиставитися руйнівним елементам.

Але перед париським судом, перед трибуналом світа стане не лише Шулім Шварцбарт і не лише діла і вчинки пок. Петлюри, але й діла і вчинки, але й взаємовідносини двох народів: українського і жидівського на українській землі. Ті відносини майже ніколи не були нормальні і — на жаль — і досі нема познак, які вказували б на їх нормалізацію. Жиди на Україні все були експонентами чужих культурних і політичних інтересів, спершу польських, а овіся російських. Україну трактували вони лише як терен експлуатації, як об'єкт шкурних інтересів. Все були вони орудами чужих сил, запорою на шляху визволення українського народу. З хвилюю конкретизації українських самостійницьких змагань українські жиди найшлися в перших рядах борців за „вільну, неподільну“ чи то в таборі великої російської буржуазії, чи в таборі російського імперіалізму. Чим дивно, що їх активний чинствув проти українських змагань стримувався з активним відпором деператських мас? Ніхто не перече, що на Україні були погроми, що часто гинули й невинні. Але з чим рух? Чи з рух організованих борців за справу визволення? Ні, ніколи! В часах громадянської війни розпрям-

ність охопила широкі маси. Розвальної настрої, підсилювані противниками українських змагань, довели до винтворення анархічної отаманщини, а то й бандитизму, як був страшний не лише для жидів, але для всього населення. Хтож несе відповідальність за вчинки свавільних гуртів бродяг, що ширяли по всій Україні, підшмавлюючи її назву „повстанців“? Хто був у силі опанувати підсилюваний хаос, звернути в одне русло повний анархії? Таж у часах громадянської війни плавав не лише жидівська кров, але ще щедріше українська і то точена й жидами.

І чи на всі ці питання і незвичайно складні справи буде дана відповідь у Парижі? Сумніваємося. Перед трибуналом світа стануть жиди й українці. Признаємо, що жиди є до подробиць підготовлені до процесу Шварцбарта. За ними стоїть не лише солідерне світове жидівство, не лише могутня жидо-філійська преса, не лише тисячі співробітників, але й вся машина III. Інтернаціоналу та її прислужники і зпоміж українців. Українська сторона стає слабка і самотня. Вона не розпоряджає ні конкретними матеріалами, ні грошевиими засобами, ні могутністю преси. Та нема найменшого сумніву, що до ходу і висліду париського процесу будуть живо прислухуватися мільйони українців та що станом жидів у тому процесі буде регулюватися дальших взаємин між 40-мільйонним українським народом і 4 мільйонами жидів, що живуть на українських землях.

„ДНІСТЕР“ і культурно-освітні та добродійні установи.

Наші культурно-освітні, шкільні та добродійні установи спираються головним чином на членських вкладів та пожертвув від поодиноких осіб. Як з одного боку є це протарне свідчення для громадянства, що воно своєю лентою дає підставу існування дуже важним ділкам громадського життя, так з другого боку тимже самим установам загрожує стала небезпека, що джерело їхнього існування може одної гарної днини висохнути, або свою видатність до такої міри зменшити, що цілість не вистарчить на дальший проміток.

Названі в горі установи відзначаються ще й тим, що у них авчально засоби, які до них впливають неволямі, а вате великі потреби часу і народу. Далі треба мати на увазі й те, що установи і робота в них підпадають еволюції, котра авчально не може оглядатися на те, чи дана установа розпоряджає засобами, чи ні.

Загальна жертвенність має ще й ту злибу, що на неї треба завжди допомагати, треба старатися добувати як найбільшійш побудів, щоби вони розбуджували приспону вразливості на голод, що виникає до жертвенності.

До того загальна жертвенність майже ніколи не є загальною. У неї бере участь тільки дуже повелика кількість громадянства. У найвищих випадках, як шир. при козиді на Рідну Школу, може начислати 40 до 50-ти тисяч душ, а це не є навіть один відсоток усього українського населення у Польщі. В насильку анонімності загальної жертвенності присвоюють собі право уважитися до дуже часто ті особи, котрі зложили або дуже малу жертву, або нічого не зложили.

Тому то вповні арозумілі голоси, котрі закликають до реформою жертвенності і переходять до більш практичного способу оподаткування. Хотіла б більше практичний, а проте без ексекутив не до переведення. Та найбільше обурюючий ці голоси, котрі кажуть, що існування і розвиток названих у горі установ однією можливою розбудувати на матеріальній підставі, яку можуть дати економічні, фінансові і кооперативні установи. Тому необхідно в програму культурно-освітньої праці поставити освідмлюючу роботу в привадежності, підтримці й особистою заінтересуванні економічними, фінансовими й кооперативними організаціями. Необхідно розбудувати освіту на такий-

конуваляго принапня і злизувати її а загальнолюдською освітою. Необхідно йти до життя, його потреб і тут виконувати роботу, для якої авчально апочатку находити дуже мало арозуміння.

Таж підколяти до справи потрапили заінтересувати кооперативним питаням не тільки в споживчій області, але перше асього в сільсько-господарській; потрапили навіть арозуміння в потреби кредитової кооперативі; тоді стало ясно, чому пам потрібні Земельний Банк і Потенцій, „Дністер“ і інші установи, котрі ми з таким трудом і жертвою авдигали.

Такий підхід до справи тим більше потрібний, що багато із наших економічних, фінансових і кооперативних установ не може виявити всієї своєї сили, а деякі із них наражені на повільний занепад або й повний безповоротний упадок.

Масмо тут на думці нашу поважну установу „Дністер“, що від часу авведення загального примусу обезпечення замість розвиватися, мусить чахнути, бо закон наказы примусово обезпечувати в польському авведенні.

В законі існує невеличка фірточка, котрою може покористуватися „Дністер“. Ё це постанова, що той, хто обезпечує, має право аголосити в польському авведенні, що одну третю вартості будинків обезпечує у „Дністрі“. Розуміється пімо лекшого як покористуватися такою постановою. Тим більше, що висота премії від цього не зміниться. Надто „Дністер“ дбає про те, щоби по операції подвійного аголосування аробити як найлекшою. Одначе ми мусимо рахуватися з тією „чужаїнською“ відачею, як влучно назвав її Остап Вишні. Одному не хочеться, другому якось перешкода, третьому здається, що тільки він одні не авнесе свої премії до „Дністра“ і таким чином „Дністер“ не відчує його відсутності. Протиділати цьому наш дуже важний, коли не святий обов'язок. Протиділати так довго, доки не допадемо до того, що кожний український будинок буде в своїй одній третій часті обезпечений в „Дністрі“. Нехай ми до цього доведемо, а існування і розвиток „Дністра“ будуть уповні забезпечені.

Освідомлюючи роботу в цьому напрямі належить вести при всякій нагоді. І тому слід нам аогнути в запорощені картини минулого й видигнути звідтам усе, що може підсилити нашу роботу. На тих давних і нових сторінках найдемо, що тільки місце у підтримці „Просвіти“, Рідної Школи і всіх інших установ, комітетів аж до діуючої акції а часів ахолоїття авймає „Дністер“). Там найдемо й те, нікому до довіри авилося в наш організм від моменту, коли ми потрапили розбудувати таку поважну установа, як „Дністер“. „Дністер“ це перша поважна українська установа котра дала нам приватного українського службовика, що на своєму неавалекшому організмі, хот матеріально не все авдовольстому, ставав до організації громадської роботи. Ми найдемо моменти арозуміння для тих, що пераа з маргіноїдності авдигали свій обов'язок обезпечення, не сплатили премії, а „Дністер“ не авдигався на те, спішив з допомогою упавшому, бо він евои, українська установа ратує українського громадянина, ратує блязку собі українську установа.

У нас є можливість ще й тим допомогти „Дністрові“, що примус обезпечення в польському авведенні дотичний тільки будинків, не дотичний внутрішнього уавлення, не дотичний збіж, не дотичний господарських інвентарів. І тут азову належить авертати увагу на потребу обезпечення того усього в „Дністрі“. Коли щоденний авнаход авістять нас, тоді не тільки авбере нам будинок, але й не помадигт усього того, що в будинку, і чого пераа не в силі авратувати при найближчій полі.

До акції в освідомлюванні притягати усіх. Читачів, кооперативів, інші установи повинні до справи поставити предмет парад ав охолодах. А Сокози й Луки обов'язково повинні авістяться до справи. Тільки одні „Дністер“ потрапий їх авдомагати в їхній діявності. Інтерес „Дністра“ є їхнім інтересом і авборот.

При спільних зусиллях потрапило розавести живу дольну, пильну акцію, що авдовольстому „Дністрові“ його існування і повний розвиток і уавтесом всім

іншим установам, головне культурно-освітнім, шкільним і добродійним, авдигу частину їхньої авли матеріального існування.
М. Галуциньський

*) Слід пригадати, що на куно будинку школи при вул. Мохнатого ч. 14 „Дністер“ дав 40.000 копек, що школа при вул. Городецькій ч. 85 аводить авдигатне приміщення в будинку „Дністра“, що Т-во опіи над інавдигами користуватися авдигатно будинком „Дністра“, що Союз III. має таксамо праве уквочування, що іновішави авхороноа треба у великій мірі авдигувати „Дністрові“.

Протест українського Львова.

Велике віче львівських українців

Львів, 14. жовтня 1927.

Вчора, тобто в четвер вечером відбулося між 6 а 9 год. заходом Організації українців міста Львова величезне протеставіне віче українських громадян Львова в справах: проекту декрету про діловство в кооперативах в польському авведенні гуманістичних відліків при авдигній гімназії; катастрофи повені та страшний авслід ав всего українського населення Півкарпаття і в справі рази міста Львова. Про проект декрету на авдення книго- і діловства польською авою до наших кооператив, торговельних підприємств і авційних спільнот реферували головний секретар УНДО В. Целенчик, Авквідатіо гуманістичних відліків головний адвокат а Городецька Яг., член ЦК УНДО а-р Степан Білик. Справу катастрофи повені широко обговорили і шифрами авострував секретар Краєвого Комітету до помоги жертвам повені Інок. М. Творизло Проти постійного ігнорування інтересів українського населення у Львові всіми чинниками львівського магістрату та проти сталого наругування номі-ж елементарних прав українців промовляв член президії ЦК УНДО а-р В. Маричак. Кожний референт авпропонував аввідповіді протестуючій резолюції, які віче одноголосно приймало. По укваченні резолюції промовляло ще кілька бесідників, а між ними робітник Зубач, п. А. Добрянський і ред. Паліа. Представник Селя-Робів авиці, тобто представник москвофілістських народоавольців Хан одержавний голос не користав з цього довог, бо авраже при перших його дематогічних фразах спішився на салі такий шум, галас і спист, що він авражав за дольшес аргавувати зі слова. — Авкрив віче і промовив до кінця голова Народи Організації українців м. Львова п. А. Безавський. Секретарював п. Мулявський. По автерпальні авіти промови і по авквоченні авіти провідником, авспівали українські національний український гимн і кілька патріотичних пісень та тим авквочили це авпозавіне віче.

Останні вісти.

ХОТІЛИ АРЕШТУВАТИ ТРОЦЬКОГО.

Париж, 13. жовтня 1927.

„Transigant“ авлає, що Троцький у промові на засіданні Виконкому III. Інтернаціоналу сказав, що Сталін веде комуністичну партію у пропасть. Вавні авновів Троцький, що на ком. конгресі в грудні опозиція авкадає авправозавдання від Сталіна та авреведе свою програму, колиб аввіті авишався у меншості. Після тої промови Сталін хотів арештувати Троцького, але авдомовили його від того Чічерін і Ріков. Вони авказали, що арештування Троцького з огляду на його авзначний авли авіавалося би авмашній війні.

НІМЕЧЧИНА ДІСТАНЕ КОЛЬОНІЙ.

Берлін, 13. жовтня 1927

З Токіо аводають, що бар. Іші авказав, що авбаром Ліга Націй авгодиться на авпрот Німеччині її кольоній в Африці а Азії.

ЕСПАНСЬКА КОНСТИТУАНТА

Мадрид, 13. жовтня 1927

Король Авфонс, який вернувся із авіації в Мароко, авторизує Нац. Зібрання. Із 400 іменованих членів Нац. Зібрання перше засідання авбавотувало авколо 100 а партії лібералів і робітничої та дві авристократич. През. Нац. Зібрання Ягуас авказав, що це Зібрання не є парламентом, авкше дорадним авбором, що мають авпритовити авворот до нормальних відносин. Прімо де Рівєра авпробавив, що директором авбаром устувити.

Б'ржа.
Гроші.

Америкавський долар 891—892, авн-авіський авла 8,89—8,90.

— Комітет Норм. Світа у Львові повідомляє, що акція з приводу Кооп. Світа призначена на день 16. X. н. р. Початок о 12-й, а не о 11-й.

— Ред. Союз Українських Кооп. повідомляє, що інструкторський курс, який

ЗАКЛЮКІ

Рынок ч. 10.